



ע"פ 1895/16 - ג'מיל אבו סייף נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 1895/16

כבוד הנשיאה מ' נאור
ג'מיל אבו סייף

לפני:
המערער:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

ערעור על החלטת בית משפט השלום ברמלה מיום
3.3.2016 בת"פ 54045-01-14 שניתנה על ידי כבוד
השופטת ר' גלט

עו"ד אסף טל

בשם המערער:

פסק-דין

לפניי ערעור על החלטת בית משפט השלום ברמלה (השופטת ר' גלט) מיום 3.3.2016 שלא לפסול עצמו מלדון ב-
ת"פ 54045-01-14.

1. ביום 27.1.2014 הוגש כתב אישום כנגד שלושה נאשמים, בתוכם המערער, המייחס למערער עבירות של קשירת קשר לעשות פשע, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין (להלן: החוק), התשל"ז-1977; התפרצות למקום מגורים או תפילה בכוונה לבצע עבירה, לפי סעיף 406(ב) לחוק; גניבה, לפי סעיף 384 לחוק; ותקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו, לפי סעיף 273 לחוק. ישיבת ההוכחות שנקבעה לתיק נדחתה שוב ושוב בשל טענות שונות שהעלו הנאשמים. בין לבין, ביום 20.7.2015 התקיים דיון שבו התבקשה השופטת גלט לפסול עצמה מלהמשיך ולדון בתיק מאחר שנחשפה לרישום הפלילי של המערער במסגרת תיק פלילי 14-04-27002 שבו גזרה את דינו. השופטת דחתה את

עמוד 1



בקשת הפסלות, ועל החלטתה לא הוגש ערעור לבית משפט זה. ביום 9.9.2015 הגישה המשיבה בקשה לתיקון כתב האישום שבה ביקשה להוסיף רשימת עדים, וביניהם גם מומחה לט"א ממז"פ. בבקשה הוטעם כי במהלך הכנת התיק הבחינה ב"כ המשיבה כי בתיק ישנו מברק גילוי ט"א שלפיו נמצאו על גבי פרטי הרכוש הגנוב ט"א המיוחסות לנאשם 3, וכן פורט בבקשה אודות השלמות החקירה שבוצעו לנוכח גילוי מברק זה. ביום 16.9.2015 הגיש המערער את התנגדותו לתיקון כתב האישום, ובמסגרתה בקש את פסילתו של המותב לנוכח היחשפותו לקיומן של ראיות פורנזיות כנגד המערער. עוד באותו היום ניתנה החלטת השופטת גלט שבה היא ציינה כי טענת הפסלות כבר הוכרעה בהחלטה מנומקת שעליה לא הוגש ערעור, וכי קיים בלבול בבקשת הפסלות הנוכחית שמעיד עליה כי היא בגדר פליטת קולמוס בלבד ושלא הייתה כוונה להעלותה. בדיון שהתקיים ביום 3.3.2016 שב המערער והעלה את טענת הפסלות ביתר פירוט. השופטת דחתה את בקשת הפסלות בהחלטה מנומקת, ומכאן הערעור שלפניי.

2. בפן הפרוצדוראלי טען המערער כי הוא העלה את טענת הפסלות בהזדמנות הראשונה כבר בתגובתו לבקשה לתיקון כתב האישום, וכי בין מועד זה ובין יום 3.3.2016 שבו שב והעלה את הטענה, לא התקיימו דיונים אופרטיביים. בפן המהותי טען המערער כי בהיחשפות לקיומה של ראיה פורנזית של ט"א כנגד המערער ולמיקומה של הראיה על הרכוש, יש כדי ליצור דעה קדומה אצל השופטת. לטענת המערער גם מראית פני הצדק מחייבת את המשך הדיון בפני מותב אחר.

3. לאחר שעיינתי בטענות המערער והמסמכים שהביא לפניי, הגעתי למסקנה שיש לדחות את הערעור, וזאת ללא צורך בקבלת תגובת המשיבה.

4. כידוע, בהתאם לאמור בסעיף 77א לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984, המבחן לפסלות שופט הוא קיומן של נסיבות אשר יש בהן כדי ליצור חשש ממשי למשוא פנים. בענייננו, לא שוכנעתי כי מתעורר אף חשש קל למשוא פנים. כבר נקבע בפסיקה כי "רק במקרים קיצוניים, בהם נחשף השופט ל'מסה קריטית' של ראיות שאינן קבילות, יש מקום לפסול את השופט מלשבת בדיון" (ע"פ 1950/14 פריג נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (10.4.2014); ע"פ 6445/10 ספרטק נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (16.9.2010)). בית המשפט נחשף אך לעצם קיומן של ראיות פורנזיות כנגד המערער ולמאפיינים מסוימים של אותן ראיות; מכאן ועד חשיפה ל'"מסה קריטית" של ראיות שאינן קבילות" רחוקה הדרך. למעשה, "רשימת עדי התביעה מהווה חלק בלתי נפרד מכתב האישום" (יעקב קדמי על סדר הדין בפלילים: חלק שני - הליכים שלאחר כתב אישום כרך א925 (התשס"ט-2009); סעיף 85(6) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982), וכפי שציינה השופטת גלט בהחלטתה, כל קורא בר דעת היה מסיק מרשימת העדים כי קיימת ראיה פורנזית כנגד אחד הנאשמים. והעיקר: בית המשפט ממילא עתיד להיחשף לראיה עצמה במסגרת ישיבת הוכחות - ולא מצאתי כי בהיחשפותו לעצם קיומה של הראיה במסגרת כתב האישום יש משום פגם היוצר חשש ממשי למשוא פנים. קשה שלא להתרשם שבקשת הפסלות לא נועדה אלא למשוך זמן.

5. סוף דבר - הערעור נדחה.

ניתן היום, ד' באדר ב' התשע"ו (14.3.2016).



ה נ ש י א ה
